

Daniela Šplíchalová

Kouzelná cesta



*Pohádka pro děti, které přišly na svět
trochu jinak*



Kouzelná cesta

Daniela Šplíchalová

Kouzelná cesta



Vydání této knihy podpořila společnost



Člen Skupiny MEDICON

Text © Daniela Šplíchalová, 2025

Ilustrace © Daniela Šplíchalová s využitím nástroje DALL.E-OpenAI, 2025

© Grada Publishing, 2025

ISBN 978-80-271-3430-4

„Na světě je tolik cest,
jak dojít k lásce – ať příroda otevře svou bránu sama,
nebo jí pomůže jemný dotek osudu.
Každá cesta se stane zázrakem.“





„Byl jednou jeden les,
kde žila moudrá sova.
Věděla, že ne každé hnízdo
se naplní hned.
Někdy je potřeba čekat.
Někdy hodně doufat.
Ale láska si cestu vždycky najde.“

paní Sova



Kapitola první

V králičím domečku pod bukem



V hlubokém lese, kde se mechem porostlé pařezy třpytí ranní rosou a kde motýli tančí nad malinovými keři, stál pod velkým starým bukem maličký domeček. V tom domečku žili pan Králíček a paní Králíčková.

Byli to ti nejlaskavější králíci široko daleko. Měli houpací křesílko, na zahrádce záhonek plný mrkví a pod oknem kvetoucí zvonečky. Jen jedna věc jim stále chyběla.

Každé ráno, když se paní Králíčková probudila a pohlédla na prázdné hnízdečko v koutě, si její srdce tiše přálo jediné – maličké králíčátko.

„Možná jednou,“ řekl jí vždy pan Králíček a pohladil ji po oušku. Ale den za dnem plynul a hnízdečko zůstávalo prázdné.



Kapitola druhá

Darované vajíčko



Jednoho odpoledne, když se slunce líně opíralo o střechy chaloupek na jejich pasece, přišla k paní Králíčkové na čaj paní Slepička. Seděly spolu u stolu a srkaly heřmánkový čaj.

„Víš,“ začala slepička nesměle, „dlouho jsme si s kohoutkem přáli kuřátko. Ale nešlo to. Zkoušeli jsme všechno možné... a pak nám pomohla paní Sova.“

Paní Králíčková se podivila. „Sova?“

Slepička přikývla a usmála se. „Paní doktorka Sova. Umí pomoci zvířátkům, která čekají na mládětko. Každému jinak, podle toho, co právě potřebují.“ Slepička se na chvíli odmlčela a pak tiše pokračovala: „Nám se nepodařilo snést vajíčko. Ale paní doktorka Sova nám poradila... a teď čekáme na darované.“

Paní Králíčková zvedla obočí – ne ze zvědavosti, ale z něžného zájmu.



Slepička se pousmála, trochu nejistě, ale oči jí zářily. „Bude od jiné slepičky,“ zakvokala, „ale vysedím ho sama. Opatrně si ho uložím do hnízda, přikryju ho křídly, zahřeju a budu na něj dávat pozor každý den. Už se nemůžu dočkat, až přijde a já na něj poprvé zasednu.“

„A pak?“ zašeptala paní Králíčková.

„A pak, za jedenadvacet dní – pokud všechno půjde dobře – se možná vylíhne naše kuřátko.“

Paní Králíčková pohladila slepičku po křídle. Cítila, jak se jí v srdci rozlévá tiché dojetí.

Slepička však ještě nedomluvila. „Víš,“ kvokla po chvílce a upila čaj, „mám jednu kamarádku – kachnu. Se svým kačerem se dlouho snažili, ale káčátko nepřicházelo. Tak se rozhodli pro adopci.“

„A...?“ zašeptala paní Králíčková, v očích lesk pochopení.

„A dnes mají doma malého kačera,“ pousmála se slepička. „Není to úplně stejný druh kachny, ale... to vůbec nevadí. Mají ho rádi, jako by byl jejich vlastní. Sice se narodilo jiné kachní rodině, ale tyhle kachny si ho vzaly k sobě, vychovávají ho a milují, jako by se narodilo jim. A víš co? Když ho vidíš, skoro bys řekla, že se jim i podobá.“

Obě chvíli mlčely. Čaj jim mezitím vystydl, ale v jejich duši bylo teplo.





Kapitola třetí

Mrkvová kaše



Druhý den ráno bylo na louce ticho a slunce se líně kutálelo přes vrcholky stromů. Paní Králíčková si na packu navlékla proutěný košík a vydala se na zahrádku. Mrkvičky byly letos obzvlášť šťavnaté. Jemně je tahala ze země a každou nejdřív pohladila, než ji uložila do košíku.

Přitom jí ale mysl těkala jinam.

Co když bychom mohli jít taky za paní doktorkou Sovou? napadlo ji. V bříšku jí při té myšlence lehce zatrnulo. Nebyla si jistá, jestli má dost odvahy. Ale srdce jí šeptalo něco jiného.

Celý den chodila tiše, zamyšlenější než obvykle.

Večer, když se pan Králíček vrátil z práce na poli – celý od hlíny, ale s úsměvem na čumáčku –, sedli si společně ke stolu. K večeři byla mrkvová kaše s bylinkami a troška jetelového čaje.

Chvilí bylo ticho.



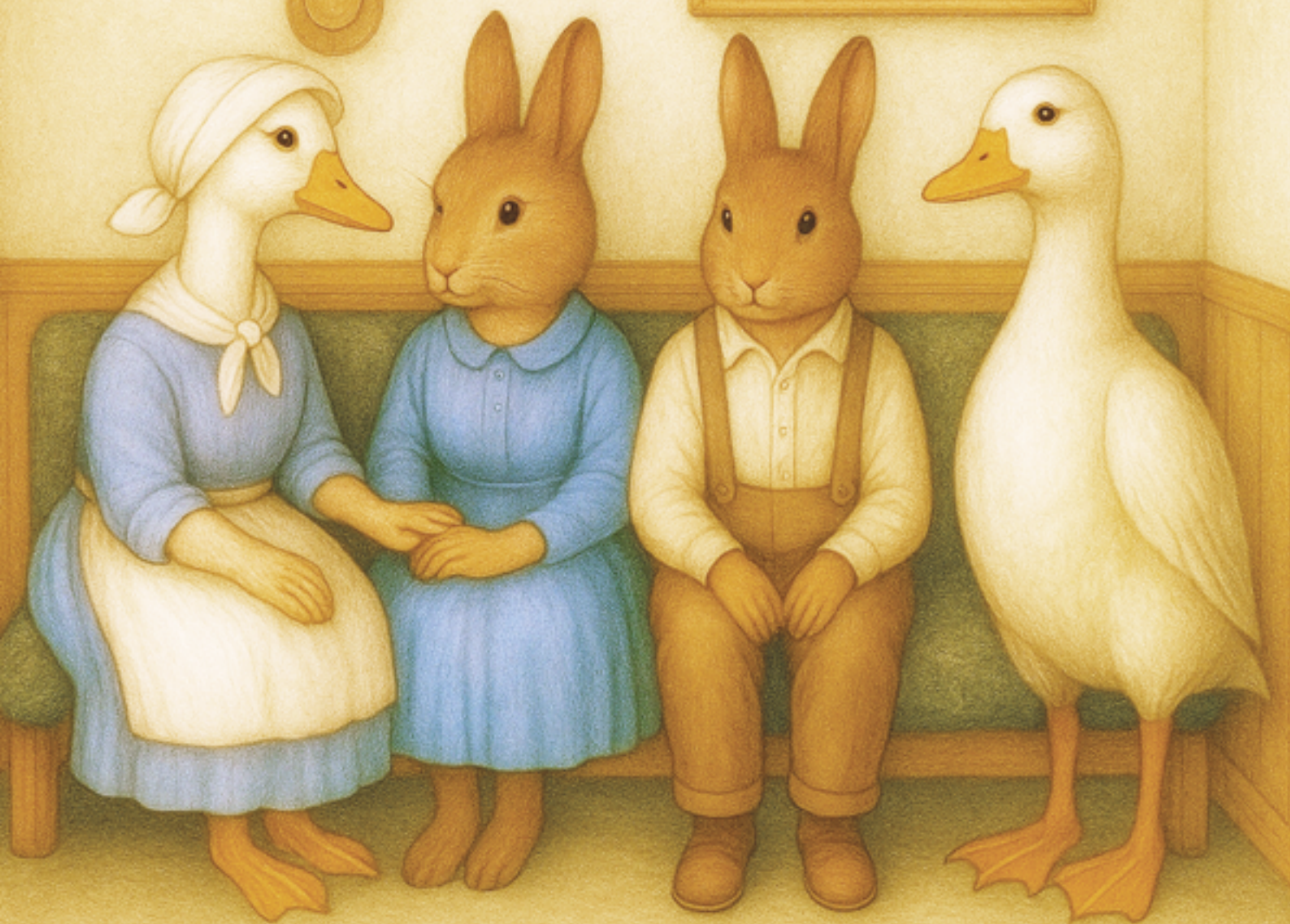
Pak paní Králíčková zvedla oči a zhluboka se nadechla. „Čumáčku,“ začala opatrně, „přemýšlela jsem... možná bychom mohli zkusit zajít za paní doktorkou Sovou. Slepička říkala, že jim moc pomohla.“

Pan Králíček přestal míchat kaši a podíval se na ni.

Chvíli mlčel.

Pak natáhl packu přes stůl, vzal tu její do dlaně a zašeptal: „Pojďme to zkusit.“





Kapitola čtvrtá

Náhradní hnízd



Za pár dní, když byl les tišší než obvykle a vítr šustil v korunách stromů jako šepot tajemství, se pan a paní Králíčkovi vydali k paní doktorce Sově.

Cesta lesem byla dlouhá, ale oba šli tiše – packu v pacce –, každý ponořený do vlastních myšlenek. Paní Králíčkové se trochu chvěly fousky a pan Králíček měl mokré tlapky, jak se celý potil nervozitou.

Když dorazili ke starému dubu, pod kterým bydlela a taky pracovala paní doktorka Sova, bylo už pozdní odpoledne. Zaklepali na kmen a pak rozechvěle vešli dovnitř.

V čekárně bylo ticho, jen kyvadlo malých dřevěných hodin tika-lo. Pan a paní Králíčkovi seděli vedle sebe na mechem vystlané lavici a drželi se za tlapku. Srdíčka jim bušila jako o závod.

Vedle nich seděla vysoká husa s bílým šátkem uvázaným pod zobákem a z druhé strany statný houser. Oba se usmívali a působili klidně.

„Poprvé?“ zeptala se husa laskavě a natáhla krk ke Králíčkovým.
Paní Králíčková přikývla. „Ano... jsme poněkud nervózní. Vlastně hodně nervózní.“

Husa se usmála. „To my jsme byli taky. Ale paní doktorka Sova je kouzelnice. Pomáhá nám s housátkem. My máme náhradní hnízdo,“ řekla a pohladila svého muže po křídle.

„Náhradní hnízdo?“ zopakoval pan Králíček udiveně.

„Ano,“ odpověděl houser, „máme vajíčko, které je naše, ale vysedí ho jiná husa. Má k tomu silné peří a hodné srdce.“

„To je krásné,“ zašeptala paní Králíčková a v očích se jí zaleskla naděje.





„Každý máme jinou cestu,“ dodala husa jemně. „Ale na jejím konci je tolik lásky, že na klikatosti té cesty nezáleží.“

V tu chvíli se dveře ordinace otevřely a ozval se laskavý hlas: „Další, prosím.“



Kapitola pátá

Semínko a kapka lásky



Na dřevěném prahu se objevila ona – paní doktorka Sova. Kulaté brýle měla posunuté až na konec zobáku, peří jí zdobily zapletené snítky šalvěže a oči jí svítily, jako kdyby jednomu viděla až do hloubi srdce.

„Vítám vás, moji milí,“ houkla jemně, až se oba králíčci trochu narovnali, „pojdte dál. Uvařila jsem heřmánkový čaj.“

Uvnitř to vonělo po bylinkách, starém papíře a medu. Všude kolem se sušily snítky mateřídoušky, levandule i kopřiv. Na poličkách stály skleničky se světluškami, mechové pelíšky a obrázky lesních mládětek, která už přišla na svět. Na stole ležela kniha se zlatým hřbetem a vedle ní dřevěná miska s kapkami rosy.

Paní doktorka Sova si posunula brýle, přívětivě se usmála a začala: „Vím, že byste si moc přáli miminko. Ale někdy se stane, že láska a přání nestačí – někdy je potřeba malá pomoc. A od toho jsem tady já.“ Pak vytáhla ze zásuvky malý obrázek semínka a kousek hlíny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kouzelná cesta***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.